

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3159/2017. (VI. 21.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.I.21.844/2015/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók – jogi képviselőjük útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § szerinti alkotmányjogi panaszt terjesztettek az Alkotmánybíróság elé a Kúria Pfv.I.21.844/2015/5. számú ítélete, a Miskolci Törvényszék 1.Pf.20.976/2015/6. számú ítélete, valamint a Szerencsi Járásbíróság 2.P.20.018/2015/5. számú ítélete ellen, azok alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérve. Az indítványozók álláspontja szerint az ítéletek ellentétesek az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogbiztonság követelményével, a XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való joggal, a kisajátítás XIII. cikk (2) bekezdése szerinti garanciális követelményeivel és a XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal.
- [2] 1.1. Az indítványozók, perbeli felperesek előadták, hogy 1980 óta $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonukban áll egy „lakóház-udvar” megnevezésű ingatlan. Az indítványozók a kerítést szándékosan nem ingatlanuk ingatlan-nyilvántartási határvonalára létesítették, hanem azon belül, saját telkükre, hogy az azzal kapcsolatos állagmegóvási munkákat könnyebben el tudják végezni. Ennek következtében 16 m² területű, az indítványozók tulajdonában lévő terület található a kerítés túloldalán. Az alperesek 2000. évben szerezték meg az indítványozókkal szomszédos, lakóház-udvar” megnevezésű ingatlan tulajdonjogát. A két ingatlant elválasztó kerítés az alperesek tulajdonszerzése idején és azt megelőzően is a perben vitatott helyen volt. Az indítványozók a kerítés helyét, azt, hogy a kerítés az ingatlan-nyilvántartási telekhatáron található, 2000-ben tették először vitássá azzal az állítással, hogy a kerítés mentén, az alperesek felé eső oldalon egy 30 cm széles területsáv még az indítványozók telkéhez tartozik. Az alperesek mint a szomszédos ingatlan új tulajdonosai nem fogadták el azt a tény, hogy a két ingatlan joghatályos adatait a közhiteles ingatlan-nyilvántartás helyesen tartalmazza, a használati viszonyok azonban nem felelnek meg az ingatlanok joghatályos adatainak, mert az ingatlanokat elválasztó kerítés nem a hatályos telekhatáron húzódik.
- [3] A Szerencsi Járásbíróság a telekhatár megállapítása iránti perben az indítványozók keresetét 2.P.20.018/2015/5. számú ítéletében elutasította. A perben két igazságügyi földmérő szakértő is kirendelésre került, akik egybehangzóan megállapították, hogy a peres felek általi ingatlanhasználat az ingatlan-nyilvántartási célú földmérési és térképészeti tevékenység részletes szabályairól szóló 25/2013. (IV. 16.) VM rendelet szerint az ingatlan-nyilvántartás szerinti állapottal megegyezik. A Járásbíróság hivatkozott a Legfelsőbb Bíróságnak az ingatlan-nyilvántartási térképen ábrázolt határvonal természetbeni helyének meghatározásáról és a határvonallal kapcsolatos sérelmek orvoslásáról szóló PK. 265. számú polgári kollégiumi állásfoglalására, amely szerint „[h]a az ingatlannyilvántartási térképen ábrázolt és a valóságos tulajdoni viszonyoknak egyébként megfelelő határvonal a természetben csak az ún. földmérési hibahatáron (megengedett eltérésen) belül tűzhető ki, a bíróságnak kell megállapítania a határvonal helyét és ennek megfelelően kell rendeznie a felek birtoklási viszonyait, megállapítva az esetleges birtokháborítás elkövetését is”, valamint „[h]a a perben bizonyítják, hogy a jogvitát megelőzően kialakult békés birtokállapotnak megfelelő határvonal a természetben a szóban levő »földmérési hibahatáron« belül van, ezt a határvonalat kell olyannak tekinteni, mint amely megegyezik a nyilvántartási térképen ábrázolt határvonallal.”
- [4] Az indítványozók fellebbezése következtében eljáró Miskolci Törvényszék 1.Pf.20.976/2015/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az igazságügyi földmérő szakértő által készített, a szak-

értői vélemény részét képező ún. pontszámos vázlaton megjelölve meghatározta a telekhatárt, amely a használati határral megegyezik.

- [5] A Kúria a felülvizsgálati eljárásban meghozott Pfv.I.21.844/2015/5. számú ítéletével a jogerős ítéletet fenntartotta, annak rendelkező részében egy pontosítást tett. A kúriai ítélet szerint a másodfokú bíróság helyesen értékelt a szakvéleményeket, abból mindenben helyes következtetést vont le. Helytálló volt a Legfelsőbb Bíróság PK 265. számú állásfoglalására való hivatkozás is.
- [6] 1.2. Az indítványozók ezt követően fordultak az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszukban előadták, hogy a perbeli álláspontjukat továbbra is fenntartják, miszerint az érintett ingatlanok használati viszonyai nem felelnek meg az ingatlanok joghatályos adatainak, mivel a két ingatlan közötti kerítés nem az ingatlan-nyilvántartás szerinti telekhatáron húzódik. Az indítványozók sérelmezik a Kúria döntésében foglalt megállapításokat, valamint álláspontjuk szerint a Kúria téves indokokra való hivatkozással jogos tulajdonlásukat megszüntette. Erre tekintettel állítják tulajdonhoz való joguk sérelmét.
- [7] Az indítványozók indítvány-kiegészítésükben megfogalmazták, hogy a Kúria sérelmezett ítéletét indokolatlanul és szükségtelennek tartják, amely önkényes beavatkozást jelentett tulajdonjogukba. Erre tekintettel állítják az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét. A Kúria ítéletével kapcsolatban az indítványozók előadták, hogy az téves és a logika alapelveinek ellentmondó, valamint önkényes és iratellenes megállapításokat tartalmaz. Erre tekintettel állítják az indítványozók az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét. Az indítvány szerint a tulajdonjogviszonyokba való önkényes bírói beavatkozás sértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogbiztonság követelményét. Az indítványozók az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésének sérelme tekintetében konkrét indokolást nem adtak elő indítványukban.
- [8] Az indítványozók ilyen okok mentén kezdeményezték a kifogásolt ítéletek alaptörvény-ellenességének megállapítását és azok megsemmisítését.
- [9] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági feltételeknek.
- [10] A határidőben érkezett indítványt alkotmányjogi panasszal támadható bírói döntéssel szemben nyújtották be az indítványozók. Az indítványozók jogorvoslati lehetőségeiket kimerítették. Az indítványozók érintettsége egyértelmű, mivel az indítványozók az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági eljárások felperesei voltak.
- [11] Tekintettel arra, hogy az indítványozók az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésének sérelme tekintetében indokolást nem adtak elő indítványukban, az indítvány a XIII. cikk (2) bekezdésének sérelme tekintetében nem felel meg a határozott kérelem követelményének, így érdemben nem vizsgálható.
- [12] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel.
- [13] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálybalépése után is fenntartotta korábbi értelmezését, mely szerint a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17]; 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]} – lehet alapítani. A panaszos sérelme viszont nem tartozik a fentiek szerint megjelölt kivételes esetek körébe.
- [14] Az Alkotmánybíróság a tulajdonhoz való jog és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmével összefüggésben az alábbiakra mutat rá.
- [15] Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban lényegében a Kúria ténymegállapításainak és jogi értékeléseinek alkotmánybírósági felülvizsgálatát kezdeményezték. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben hangsúlyozza azt a következetes gyakorlatát, amely szerint tartózkodik annak vizsgálatától, hogy a bírósági döntések indoklásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelt-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}. Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján az ítéleteknek kizárólag az alkotmányossági szempon-

tú felülvizsgálata során van jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére, azonban nincs hatásköre a rendes bíróságok jogalkalmazásának felülbírálatára, így a bizonyítékok felülmérlegelésére, a tényállás megállapítására vagy a jogvitát lezáró határozat kizárólag szakjogi tartalmú kritikájára [3212/2015. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [11]]. Az indítványozók a Kúria döntését tévesnek tartották és önkényesnek amiatt, hogy a Kúria mely tényeket, a szakértői vélemények mely elemeit tekintette relevánsnak. Az indítványozók álláspontja szerint az általuk megjelölt tények, különös tekintettel a földrészlet szélességének figyelembe vétele esetén számukra kedvező döntés hozhatott volna az eljáró bíróság.

- [16] A benyújtott alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogok sérelmével összefüggő elemében valójában az ügyben meghozott, az indítványozók számára kedvezőtlen bírósági döntések kritikája, amely nem vet fel alkotmányossági kérdést. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban a bírói jogalkalmazás helyességét, valamint a bíróságok döntését vitatják. Az indítványozók alapvetően nem értettek egyet a Miskolci Törvényszék azon megállapításával, hogy két ingatlan közös ingatlan-nyilvántartási térképi határa megegyezik a használati határral, azaz a kerítés vonalával. Álláspontjuk szerint a törvényszék és a korábban eljáró járásbíróság nem megfelelően értékelték a bizonyítékokat, helytelenül jutottak arra a jogi következtetésre, hogy az ingatlanok nyilvántartásbeli határa a használati határral egyezőnek tekintendő. Az indítványozók az ítéletek vizsgálatát tehát valójában nem alkotmányossági szempontból kérték, hanem azt kívánták elérni, hogy a tényállás megállapítása, valamint a tények értékelése, és az abból levont következtetések tekintetében elfoglalt bírói álláspontot változtassa meg az Alkotmánybíróság. Az indítvány nem tartalmaz olyan elemet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését.

- [17] 4. A fentiek alapján az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 27. és 29. §-aiban foglalt befogadhatósági feltételeknek. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2017. június 13.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1862/2016.

